

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 184/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej HM Legal s. r. o., Landererova 8, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 12Cop/209/2025 z 8. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením krajského súdu o neodkladnom opatrení v jej rodinnoprávnej veci. Navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľka je matkou maloletého [REDAKOVANÉ], ktorý bol zverený do jej osobnej starostlivosti rozsudkom o rozvode manželstva. Otec maloletého podal 1. októbra 2025 návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým žiadal na čas do rozhodnutia vo veci samej vedenej na Mestskom súde Bratislava II (ďalej len „mestský súd“) pod sp. zn. 73P/55/2025 (konanie o zmenu úpravy rodičovských práv a povinností, pozn.) upraviť jeho styk s maloletým, a to počas každého týždňa vždy v stredu v čase od 15.00 h do 17.00 h a každý nepárny víkend v sobotu v čase od 10.00 h do 16.00 h s tým, že ho prevezme a odovzdá v školskom zariadení alebo si dieťa prevezme a odovzdá v mieste bydliska matky.

3. Mestský súd uznesením sp. zn. 73P/136/2025 z 13. októbra 2025 návrh otca zamietol. Dospel k záveru, že otec neosvedčil potrebu bezodkladnej úpravy pomerov k maloletému, a preto nie sú splnené podmienky pre využitie procesného inštitútu, ktorým je neodkladné opatrenie. Otec podal návrh bez podstatnej zmeny pomerov, ktorá by odôvodňovala zásah do práv a povinností účastníkov konania, po mesiaci od rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, ktorým bol jeho predošlý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnutý. Za také krátke obdobie súd nevzhladol takú podstatnú zmenu pomerov, ktorá by odôvodňovala bezodkladnú potrebu využitia inštitútu neodkladného opatrenia.

4. Proti uzneseniu mestského súdu podal otec maloletého odvolanie, v ktorom uviedol, že pokiaľ matka dlhodobo bráni výkonu styku, ide o porušenie rodičovských práv druhého rodiča, čo zakladá bezodkladný zásah súdu formou neodkladného opatrenia. Prvoinštančný súd nesprávne posúdil existenciu podstatnej zmeny pomerov, keď sa presťahoval zo zahraničia natrvalo na Slovensko, čím jednoznačne preukázal svoj skutočný a trvalý záujem o osobný kontakt so synom. Z komunikácie medzi rodičmi je pritom zrejmé, že matka neposkytla súčinnosť potrebnú na uskutočnenie styku. Jeho neúčast' na stretnutiach s maloletým preto nemožno vykladať ako nezáujem o maloletého. Súd prvej inštancie dal prednosť formálnemu poukazu na skoršie uznesenie krajského súdu pred aktuálnym stavom a reálnym ohrozením vzťahu otec a syn.

5. Krajský súd dospel k záveru, že dočasná úprava styku otca s maloletým neodkladným opatrením je potrebná. Vzal do úvahy, že otec ukončil svoj dlhodobý pobyt v zahraničí a zároveň osvedčil, že o syna prejavuje záujem a chce sa s ním stretávať. Z otcom predloženej elektronickej komunikácie rodičov bolo osvedčené, že styk otca s maloletým sa nerealizuje. Uvedená skutočnosť vyplýva aj zo zhodných vyjadrení rodičov v rámci ich informatívneho stretnutia v konaní vedenom pod sp. zn. 73P/55/2025. Absencia súdneho rozhodnutia o úprave styku poskytuje priestor pre zbytočné konflikty medzi rodičmi, čo v konečnom dôsledku má prakticky vždy nepriaznivý dopad na maloleté dieťa.

6. Preto ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením z 8. decembra 2025 zmenil uznesenie mestského súdu a nariadil neodkladné opatrenie a upravil styk otca s maloletým tak, že je oprávnený stretávať sa s maloletým každý párný kalendárny týždeň v stredu od 15.30 h do 17.30 h a každý nepárny kalendárny týždeň v sobotu od 10.00 h do 14.00 h (výrok I) a zároveň určil, že neodkladné opatrenie bude trvať do právoplatného skončenia konania vo veci zmeny úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému vedenom na mestskom súde pod sp. zn. 73P/55/2025 (výrok IV).

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti názoru sťažovateľky krajský súd v napadnutom uznesení popisuje vo všeobecnosti, že sa má prihliadať na záujem maloletých detí, ktoré sú nadradené záujmom rodičov. Avšak v predmetnom uznesení absentuje konkrétne posúdenie vo vzťahu k najlepšiemu záujmu maloletého s prihliadnutím na všetky okolnosti veci. Sťažovateľka poukazuje na to, že maloletý nemá záujem o pravidelné stretávanie s otcom, a to na základe vlastnej vôle, čo prezentoval v správe Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava z 19. mája 2025. Maloletý sa vyjadril na účely konania vedeného na mestskom súde pod sp. zn. 73P/55/2025. S týmto vyjadrením

maloletého sa krajský súd nijak nevysporiadal. Krajský súd vydal neodkladné opatrenie bez toho, aby zistil a riadne zdôvodnil, či je to v záujme maloletého v danej veci. Závery krajského súdu vôbec neberú ohľad na názor maloletého. Napadnuté uznesenie je preto arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.

8. Sťažovateľka zároveň uvádza, že krajský súd rozhodol o odvolaní otca proti uzneseniu mestského súdu skôr, než jej uplynula lehota určená v oznámení z 19. novembra 2025. Jeho súčasťou bolo uznesenie mestského súdu, ako aj odvolanie otca s tým, že sa k nemu môže vyjadriť. Uvádza, že uvedená písomnosť krajského súdu jej na adresu v Bratislave nedorazila, čo pošta odôvodnila tým, že na určenej adrese nemá označenú poštovú schránku. Pritom druhá zásielka s týmto obsahom pôvodne adresovaná na adresu trvalého pobytu v Ochodnici a sťažovateľkou presmerovaná na adresu bydliska v Bratislave jej bola riadne doručená. Túto zásielku si sťažovateľka prevzala 12. decembra 2025, pričom v zmysle listu krajského súdu sa mala možnosť vyjadriť k návrhu a odvolaniu otca v lehote 10 dní od doručenia. Sťažovateľka sa plánovala vyjadriť, čo jej právny zástupca 16. decembra 2025 oznámil krajskému súdu a požiadal o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia. Krajský súd na žiadosť nereagoval a už 8. decembra 2025 o odvolaní otca rozhodol.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka o porušení práv sťažovateľky uznesením krajského súdu, ktorým ako odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a nariadil neodkladné opatrenie.

10. Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie, resp. zrušenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností strán sporu (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia týkajúceho sa neodkladného opatrenia pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných (resp. zabezpečovacích) opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (I. ÚS 50/2019, IV. ÚS 17/2019, I. ÚS 257/2019).

11. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na nariadenie či zrušenie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad,

musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

12. Pri zohľadnení uvedenej judikatúry ústavný súd pristúpil k preskúmaniu námietok sťažovateľky smerujúcich proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, pričom sa podrobne oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia a skúmal, či jeho odôvodnenie signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem v prejednávanej veci a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľky.

13. Krajský súd dospel k inému záveru ako prvostupňový súd, ktorý bol toho názoru, že podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia splnené neboli, pretože otec podal návrh iba mesiac po rozhodnutí krajského súdu, ktorým bol jeho prvý návrh na neodkladné opatrenie zamietnutý. Naproti tomu krajský súd zastával názor, že je potrebné dočasne upraviť styk otca s maloletým neodkladným opatrením. Preto zmenil uznesenie mestského súdu z 13. októbra 2025 a nariadil neodkladné opatrenie, ktorým upravil styk otca s maloletým. Krajský súd upravil styk otca s maloletým v užšom rozsahu, ako požadoval otec, s odôvodnením, že išlo o úpravu v najnevyhnutnejšom rozsahu, ako aj so zreteľom na skutočnosť, že sa maloletý s otcom dlhšiu dobu nestretával.

14. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, aplikujúc pritom princípy a prístup pri posudzovaní ústavnej súladnosti rozhodnutí všeobecných súdov o nariadení neodkladného opatrenia, konštatuje, že závery krajského súdu nemožno považovať za ústavne neudržateľné. Krajský súd s poukazom na relevantnú právnu úpravu v napadnutom rozhodnutí jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré dospel k záveru o potrebe dočasnej úpravy pomerov neodkladným opatrením. V tejto súvislosti bolo podstatné, že otec vyjadroval záujem o stretávanie sa so synom, pričom tieto stretnutia sa nerealizovali, čo považoval krajský súd za preukázané zo zhodných vyjadrení rodičov v rámci ich informatívneho stretnutia v konaní vedenom pod sp. zn. 73P/55/2025. Na informatívnom stretnutí pritom rodičia dospeli k dohode o styku otca s maloletým, no k stretnutiam nedochádzalo. Otec maloletého ukončil dlhodobý pobyt v zahraničí, natrvalo sa vrátil na Slovensko a býva v Bratislave. Nemožno opomenúť fakt, že otec podal v priebehu pol roka dva návrhy na neodkladné opatrenie (11. apríla 2025 a 1. októbra 2025), ktorými sa domáhal styku s maloletým a deklaroval záujem realizovať svoje rodičovské práva. V daných okolnostiach nie je právny záver krajského súdu o potrebe dočasnej úpravy styku otca s maloletým neodkladným opatrením svojvoľný. Krajský súd zároveň vhodne vo výroku a odôvodnení uviedol, že neodkladné opatrenie nie je končným rozhodnutím a o konečnej zmene úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému bude rozhodnuté až v konaní vo veci samej vedenej na mestskom súde pod sp. zn. 73P/55/2025. V tomto konaní bude vykonané náležité dokazovanie aj v otázke styku maloletého s otcom.

15. Závery plynúce z napadnutého rozhodnutia tak neumožňujú dospieť k názoru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. V tejto súvislosti je navyše potrebné zdôrazniť, že je vecou všeobecných súdov, aby vyhodnotili splnenie zákonných podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia, a do vyhodnotenia dôvodnosti jeho nariadenia alebo nenariadenia, ktoré je založené primárne na skutkových otázkach, ústavný súd zásadne nie je oprávnený zasahovať.

16. Napokon ani v procesnom postupe krajského súdu ústavný súd nenašiel pochybenia spočívajúce v procesnom excese, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu. V prípade, ak odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, totiž § 329 ods. 1 druhá veta Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) explicitne stanovuje povinnosť odvolaciemu súdu umožniť (iba) protistrane vyjadriť sa k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Účelom tohto ustanovenia je vytvoriť adekvátny procesný priestor na vyjadrenie osoby, proti ktorej pôvodne zamietnutý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia smeruje. Rozhodnutie odvolacieho súdu nie je vyjadrením protistrany podmienené a o odvolaní navrhovateľa rozhodne krajský súd bez ďalšieho aj vtedy, ak sa protistrana v určenej lehote nevyjadrí (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 1120).

17. Skutočnosť, že krajský súd rozhodol o odvolaní otca skôr, ako sa k nemu vyjadrila sťažovateľka, nepredstavuje nedostatok s následkom porušenia princípov spravodlivého procesu. Podstatné je, že krajský súd doručoval sťažovateľke návrh otca na neodkladné opatrenie a jeho odvolanie s možnosťou sa k nim vyjadriť listom z 19. novembra 2025. Zásielka bola daná na poštovú prepravu 20. novembra 2025 a krajský súd rozhodol o odvolaní 8. decembra 2025, teda s primeraným časovým odstupom. Sťažovateľke bola daná možnosť sa vyjadriť. Skutočnosť, že zásielka jej nebola plynule a včas doručená (bez ohľadu na príčinu), a preto sa nestihla do rozhodnutia krajského súdu vyjadriť, nemá vplyv na záver o splnení povinnosti vyplývajúcej z § 329 ods. 1 druhej vety CSP.

18. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí napokon nerozhodol s konečnou platnosťou o úprave styku otca s maloletým, keď sťažovateľkou predostreté tvrdenia budú preskúmané v konaní o úpravu rodičovských práv a povinností prebiehajúcim na mestskom súde pod sp. zn. 73P/55/2025.

19. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom uplatnených práv neexistuje príčinná súvislosť takej intenzity, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu